

Lietuviškos šv. Velykų tradicijos ir papročiai

Verbų sekmadienis ir Didžioji savaitė.

Pati Velykų šventė prasideda savaitę iki Velykų Verbų sekmadieniu, kurio metu šventinamos verbos: gluosnių rykštelės, kadagių šakelės, Vilniaus krašte – garsiosios Vilniaus krašto verbos, supintos iš įvairiausių džiovintų augalų.

Po Verbų sekmadienio seka Didžioji savaitė, kurios metu laikytasi rimties, stengtasi nesibarti. Didįjį Ketvirtadienį, dar vadinamą Čystuoju (švariuoju) ketvirtadieniu, visa šeima susitvarkydavo namus, ūkį. Didysis Penktadienis - rimties ir susikaupimo, atgailos diena. Margučius dažydavo Velykų išvakarėse – Didįjį Šeštadienį, tuomet eidavo į Bažnyčią atsinešti šventinto vandens ir velykinės ugnies, ant kurios gamindavo ir Velykų valgius.

Velykų šventė išlaikiusi nemažai senųjų tradicijų, tačiau jų prasmės dažnas nežino ir nebeprisimena, o būtent tradicijų prasmė, simbolika suteikia šventei ypatingos nuotaikos.

Kintanti Velykų data. Tikriausiai net ir patys mažiausi pastebi, kad Velykos – kilnojama šventė, kurios data kasmet kinta, anksčiausiai Velykos gali būti švenčiamos kovo 22, vėliausiai – balandžio 25 dieną. Velykos švenčiamos pirmąjį mėnulio pilnaties sekmadienį po pavasario lygiadienio.

Velykų bobutė arba Velykė. Vaikams buvo pasakojama apie Velykų bobutę, kuri gyvena pamiškėje, primargina daug margučių ir cukriniu arba vaškiniu, kiškiais pakinkytu vežimaičiu juos išvežioja vaikams. Įprastai vaikams buvo paliekama po du margintus kiaušinius – juos mažyliai rasdavo Velykų rytą ant palangės. Velykų žaidimai. Per Velykų šventes priimta žaisti įvairiausių velykinius žaidimus, daugumos jų įrankis - margučiai. Populiariausi Velykų žaidimai būdavo bukynės (arba muščius) ir margučių ridenimas.

